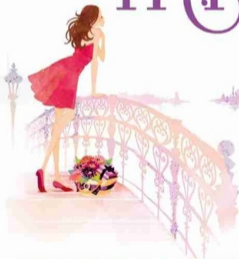


Nezabudni na mňa



Priali ste si niekedy,
aby ste ho nikdy
nestretli?

ALEXANDRA POTTEROVÁ

ALEXANDRA POTTEROVÁ

Nezapudni
na mňa

NOX

Alexandra Potterová
Nezabudni na mňa

Copyright © 2012 by Alexandra Potter
Translation © 2014 Júlia Sobotová
Cover © 2014 Viera Fabianová
Slovak edition © 2014, 2014 (elektronická verzia) by NOXI, s.r.o.
Všetky práva vyhradené.

Z anglického originálu Don't you forget about me
preložila Júlia Sobotová.
Redigovala Tatiana Slížová.
Vydalo vydavateľstvo NOXI, s.r.o., Bratislave v roku 2014
ako svoju 75. publikáciu v elektronickej podobe.
Sadzbu zhotovilo PRO 2, a. s., Bratislava.
www.noxi.sk

Všetky postavy v tejto knihe sú vymyslené a akákoľvek podobnosť so skutočnými postavami, živými či mŕtvymi, je čisto náhodná.

Pre môjho otca Raya Pottera,
ktorý miloval a smial sa, žil a odišiel.
Nič už nikdy nebude také ako predtým.

Pod'akovanie

Ako vždy, aj teraz sa chcem poďakovať najmä mojej agentke Stephanie Cabotovej, editorke Isobel Akenheadovej a všetkým vo vydavateľstve Hodderi za ich tvrdú prácu, nadšenie a záujem. Za každou novou knihou sa skrýva tím tvrdo pracujúcich ľudí a ja som veľmi vďačná za to, že mám tých najlepších spolupracovníkov.

Žiaľ, počas písania tejto knihy mi zomrel otec. Chcem sa poďakovať všetkým mojim skvelým priateľom, ktorých prejavy lásky a podpory mi pomohli v tých najtemnejších

chvíľach. Menujem len niektorých, sú to Sara, Rachel, Beatrice, Rhian, Dana, Chris, Bev, Katie, Kate, Mishky, Pete, Matt, Saar, Charlie... Z celého srdca vám ďakujem, priatelia, som rada, že vás mám.

Napokon sa chcem poďakovať mojej úžasnej mame a sestre Kelly – nepodarilo by sa mi to bez vás. Ďakujem vám za to, že ste sprevádzali každý môj krok (či skôr „slovo“) na tejto ceste. Ďakujem aj za silu, bezvýhradnú lásku a pevnú vieru v moje spisovateľské schopnosti.

Spolu tvoríme perfektný tím. Ocko by bol na nás pyšný.

Silvestrovský rituál

V mnohých starovekých kultúrach ľudia verili v mágiu Silvestra, keď sa možno očistiť od zlých vecí, ktoré si neprajete preniesť do nového roka. Či sú to obavy, sklamanie, bolestné spomienky, choroby alebo zlé návyky – teraz je čas nechať minulosť za sebou a slobodne vyjsť v ústrety budúcnosti.

Najskôr zapáľte oheň. Vezmite si papier a spíšte, nakreslite alebo použite symbol vecí, ktorých sa chcete zbaviť, a s úderom polnoci hodte papier do ohňa.

Keď už papier horí a iskry šľahajú najvyššie, niečo si zaželajte. Iskry vaše želanie odnesú a všetky nádeje a sny pošlú do vesmíru, odkiaľ ich vietor priveje do nového roka...

Milý denníček,

rozišla som sa so Seбом.

Dobre, nie je to celkom pravda. On sa rozišiel so mnou. Povedal, že ma má rád, ale nemiluje ma a že by bolo lepšie, keby sme sa rozišli, ale dúfa, že zostaneme priatelia...

Vieš, čo bolo zo všetkého najhoršie? Keď mi povedal, že si so mnou nevie predstaviť budúcnosť. To mi úplne zlomilo srdce.

Neviem, čo by som mala ešte napísať. Že som ešte stále ochromená? Že od nášho rozchodu prešlo len pár hodín a ešte stále nemôžem uveriť, že je po všetkom? Že viem, že čoskoro tento šok odznie ako anestetikum u zubára, ale bojím sa bolesti?

Mám snáď napísať, že viem, že je to všetko moja vina? Je toľko vecí, ktoré by som rada urobila inak. Tak veľa toho ľutujem. Je tak veľa „keby“. Už je neskoro. Nikdy som nikoho neľúbila tak veľmi ako Seba a teraz som ho stratila.

Už teraz mi chýba.

Prvá kapitola

Na čo myslíš? Sedím za stolom, hlavu mám v dlaniach a otrávene civiem na monitor. Facebook z neho pozerá rovno na mňa.

Oprava: Vysmieva sa mi, lebo mi servíruje iné šťastné dvojice a ich lásku nebeskú. Pozriem sa nižšie a čítam statusy priateľiek:

Chrissie Hattersleyová zbožňuje kabelku od Gucciho,
ktorú dostala na Vianoce od priateľa.

Jenny Hamiltonová-Proctorová
Teším sa na Silvestra so svojou úžasnou polovičkou
a s naším drobčekom. Som taká šťastná.

Aneela Patelová ♥ Imran Butt

Melody Dabrowská
Andy sa spýtal a ja som povedala áno!

Sara Jenkinsová
Keďže sa už dlhšie nemôžem vtesnať do džínsov, je
načase prezradiť, že John a ja budeme rodičia!

Emily Kleinová
Ešte sa dvakrát vyspím a idem na svadobnú cestu na Bali.

UŽ SA NEMÔŽEM DOČKAŤ!

Emily pôjde na svadobnú cestu? Neviem ani to, že sa vydala!
Zrazu si všimnem, že mám nový mail. Je od môjho šéfa, sira
Richarda, a pripomína mi v ňom, aby som nezabudla na jeho

víza. V novom roku ide totiž do Indie.

Dočerta. Úplne mi to vyšumelo z hlavy.

„OK, mám to pod kontrolou,“ rýchlo natukám odpoveď.

Sú tri hodiny poobede, je Silvester a zatiaľ čo si väčšina ľudí hovie doma na gauči a dojedá vianočné koláčiky alebo si vychutnáva slnečné lúče kdesi na pláži v Goe, vzdialenej tisícky kilometrov, ja tvrdnem tu, v kancelárskej budove na juhozápade Londýna.

Sídli tu naša firma Blackstock & White, zaoberajúca sa predajom alkoholických nápojov. Je známa svojou whisky a iným značkovým alkoholom. Som tu zamestnaná ako osobná asistentka sira Richarda Blackstocka. *Osobná asistentka*. Znie to celkom dobre, človek si pritom predstaví úžasne výkonnú silu, niečo ako postavy v seriáli *Mad Men*. V skutočnosti však nie som tá najlepšia asistentka pod slnkom. Ak mám byť úprimná, som úplne mizerná asistentka. Fakt to nie je moja chyba. Asi pred rokom som tu pracovala na polovičný úväzok a keď asistentka sira Richarda odišla na materskú dovolenku, sir Richard mi ponúkol jej miesto.

Hneď na začiatku som mu povedala, že sa nehodím na túto pozíciu. Nevieť síce, ako vyzerá dokonalá asistentka, ale je jasné, že by to nemala byť osoba píšuca na klávesnici dvoma prstami a fičiaci na „odkladacom systéme“. Pri tomto systéme všetko vopchám do zásuvky a potom na to jednoducho zabudnem. Okrem toho si za ten živý svet neviem spomenúť, či sa na konci listu má písať „So srdečným pozdravom“ alebo „S úctou“.

Sir Richard však zahnal moje obavy so žviálnym úsmevom. Má už dávno po päťdesiatke, s obľubou nosí lesklé, vyšúchané hnedé obleky a jeho prehadzovačka nikoho neoklame, ale aj tak je to ten najfešnejší šéf, akého som kedy mala. Škoda, že o niekoľko mesiacov ide do dôchodku, hovorím si, kým čmáram na samolepiaci papierik poznámku a prilepím ho na monitor - celý polepený podobnými papierikmi.

Zadívam sa na všetky tie ružové a žlté lístky a zmocnia sa ma obavy. Niektoré z nich by som mala začať vybavovať, inak

čoskoro neuvidím na monitor.

Alebo na Facebook.

Zadívam sa na priateľkin album s názvom *V raji* a pomaličky klikám na fotografie: záber pri západe slnka... pri nekonečnom bazéne... obaja na zábere pri tetovaní hennou... on ju objíma a zamilovane sa jej pritom díva do očí...

Zhlboka si vzdychnem. Ak som mala predtým depku, teraz je to ešte horšie. Môj lúboštný život, lepšie povedané jeho nedostatok, je pravým opakom stavu, keď muži nosia svojim priateľkám darčeky, manželky majú dokonalých manželov a chodia spolu na romantické dovolenky. Viem, že som šťastná na veľa iných spôsobov. Nerobím síce úspešnú kariéru, ale mám prácu. Nechýba mi ani strecha nad hlavou (popravde, je to strecha mojej spolubývajúcej Fiony, ktorej byt patrí a mne v ňom prenájomám voľnú izbu) a ešte – ako rada vravieva moja mama – „Hlavne, že si zdravá, Tess.“

Ale bolo by ešte lepšie byť zdravá *a zároveň* aj zbožňovaná úžasným priateľom.

Zatvorím album a pri pohľade na provokujúcu otázku vedľa svojej profilovej fotky pocítim známe zovretie pri žalúdku. „*Na čo myslíš?*“ Pokúšam sa ju ignorovať, ale nejde to.

Len jedno slovo: *Seb*.

Pravdupovediac, vôbec mi neschádza z mysle. Od chvíle, keď sa ráno zobudím, až kým nejdem spať. Trvá to už celé dva mesiace, vtedy sme sa totiž rozišli. Presnejšie, sú to dva mesiace, jeden týždeň a tri dni.

Áno, ešte stále to počítam.

Dva mesiace, jeden týždeň a tri dni uplynuli odvtedy, čo sme mali „*vážny rozhovor*“. Tak dobre, ja to nazývam rozhovorom, hoci viem, že rozhovor predpokladá komunikáciu medzi dvoma ľuďmi. V skutočnosti však rozprával najmä Seb. Povedal, že ma má rád, ale nemiluje ma. Nepozeral sa mi pritom do očí, trápne sa díval dolu na svoje tenisky. Sedela som oproti nemu na gauči, zadržovala plač a snažila sa nedať najavo, ako mi práve zlomil srdce.

Chodili sme spolu takmer rok a môžem prehlásiť, že som ho

naozaj ľúbila. Mala som ho rada preto, že je Američan a je úplne iný než ja. Aj preto, že je závislý od sójového latté a rád komolí názvy staníc v metre (raz napríklad vyslovil názov zastávky Leicester Square ako *Lieč - es - ter*). Milovala som ho, lebo je úspešný, múdry a má širokú hrud'. Tak rada som sa do nej skrývala. Hovorievala som vtedy, že som vo svojom „kútiku“. Dokonca aj tú jeho príšernú hru na gitare som si obľúbila. Najradšej hrával „Wonderwall“ a bol taký rozkošný a zábavný, keď si nevedel spomenúť na polovicu akordov.

Samozrejme, ten sex. Pri spomienke na to pocítim vo vnútri známy záchvev. *Naozaj* som mala rada tie chvíle.

Niektorí ľudia sa postupne dopracujú k vzájomnej láske. Najskôr sú z nich len priatelia. Ale so Seбом to bolo ako blesk z jasného neba. Myslela som si, že je to ten pravý. Už od nášho prvého rande mi bolo jasné, že som stratená. Bola som taká nervózna, že som na neho nešikovne prevrhla pohár červeného vína. Nemala som dôvod odolávať mu. Zaľúbila som sa do neho a nemohla som si pomôcť.

Nevedela som však, že sa do neho zaľúbim až tak bláznivo.

Od toho „zásadného rozhovoru, ktorý v skutočnosti nebol rozhovorom“ som o ňom nepočula. Potom mi poslal už len jednu čudnú správu: „Chcem ťa len pozdraviť.“ A ešte vianočnú pohľadnicu, tá prišla mailom. Obviňovala som z toho iba seba. Hoci to nikdy nepovedal, v hĺbke srdca som cítila, že náš rozchod som zaviniła ja. Ja som bola tým dôvodom, prečo to medzi nami nefungovalo a je mi jasné, že keby som konala inak, mohli sme byť ešte spolu...

Do očí sa mi tisnú slzy, zažmurkám, aby som ich zahнала. Aj tak nemá význam vracáť sa k tomu. Nemôžete si ešte raz zopakovať vzťah a na druhý pokus konať správne. Seb a ja sme tým prešli, teraz musím na neho celkom zabudnúť a pohnúť sa ďalej.

„Wau, je to tu ako v meste duchov.“

Prekvapene vzhladnem od monitora. Dlhými krokmi sa po chodbe blíži postava v neónovozelenej veste a s cyklistickou

helmou na hlave. Muž siahne do kuriérskej tašky, ktorú má prevesenú krížom cez prsia, vytiahne z nej balíček a keď zbadá, že na recepcii nik nie je, zamieri po chodbe ku mne.

„Kde sú všetci?“ spýta sa so silným írskym prízvukom a rozhliada sa pritom po miestnosti. Vidí len prázdne stoly so zvyškami vianočných dekorácií.

„Zasnubujú sa... idú na svadobnú cestu na Bali... nechávajú sa tetovať hennou...“

Zamračí sa, lebo nechápe, o čom hovorím. „Tetovať hennou?“

„Prepáč, to si nevšímaj.“ Mávnem nad tým rukou, donútim sa usmiať a preberiem od neho balíček. „Ďakujem, ehm -“

„Fergus,“ okamžite zareaguje.

„Áno, samozrejme... Fergus,“ prikývnem.

Je jedným z našich pravidelných cyklokuriérov. Vídavam ho, keď rýchlo prichádza na recepciu a potom keď odchádza, ale ešte nikdy som sa s ním dlhšie nerozprávala. Možno dvakrát, keď si naša recepčná Kym odbehla na WC a bolo treba prevziať súrnu zásielku. Predtým sme využívali služby firmy s motokuriérmi a dodávkovými vozidlami, ale asi pred pol rokom sir Richard, výkonný riaditeľ našej spoločnosti, rozhodol inak. Zapáchala sa mu zelená farba a vydal príkaz, aby sme využívali „pedálové, nie benzínové zdroje“. Odtedy vždy objednávame cyklokuriérov.

„Skvelé,“ odvetí Fergus natešene. „Skoro som sa pobil s jedným diletantom v Porsche. Hlupák, nevedel vyhodíť smerovku, ale inak...“ Dá si dolu prilbu a rukou v rukavici si prihladá strapaté čierne vlasy. Po prvý raz mu vidím dobre do tváre a uvedomím si, že je celkom pekný. „Ako sa darí tebe...?“ So zdvihnutým obočím sa zadíva na moju menovku na stole. „Tess Connelyová.“ Zahľadí sa na mňa so zvodným úsmevom.

„Dobre,“ zaklamem a začnem prehadzovať kôpku všakovakých papierov na stole. Všimla som si, že flirtuje so všetkými našimi recepčnými a nie som ochotná podľahnúť jeho šarmu.

„Ale mám veľa práce.“

„To vidím,“ prikývne a pochybovačne sa rozhliadne po

prázdnej kancelárii.

„Vlastne som sa nezastavila celé popoludnie,“ poviem zvysoka.

Je to donebavolajúca lož. Nemám do čoho pichnúť. Od Vianoc až do Nového roka tu býva vždy mŕtvo, väčšina ľudí si vyberá dovolenku. Tento rok aj kvôli renovačným prácam, ktoré prebiehajú na poschodí. Vlastne som prišla do práce dobrovoľne. Vedela som, že mi to pomôže rozptýliť sa, nemyslieť na isté veci a robiť čosi iné, než len sedieť s Fionou na gauči, dívať sa na telku a vyjedat' rodinné balenie cukríkov, ktoré jej poslali starí rodičia.

Rozhodnem sa, že nechcem spoznať ani tohto bezočivého írskoho cyklokuriéra, schmatnem akýsi list papiera a predstieram, že ma zaujal. „Och, pozrime sa, tu je dôležitý fax od nášho klienta v Brazílii.“

Tak, nech aspoň *vyzerám* ako dokonalá asistentka.

„Čo je to? Zadok, brucho, stehná?“ opýta sa a nakúka mi ponad rameno.

„Čože?“ Pozriem sa dolu na „dôležitý fax“ a uvidím, že je to rozvrh hodín aerobiku v telocvični. Uvažovala som, že sa tam prihlásim. *Uvažovala som*, to znie dobre. Najmä teraz, keď nový rok klope na dvere. Pevne som sa rozhodla, že to bude jedno z mojich novoročných predsavzatí. „No... hm... to je nový druh brazílskeho rumu,“ vykoktám.

„Ale chod',“ uškrnie sa Fergus a v zelených očiach sa mu zračí prekvapenie. „Vážne?“

„Veď vieš, akí sú Brazílčania,“ táram ďalej a prekrížim si prsty pod stolom. „Teraz je to všetko o výzore, veď sa len pozri na Gisele...“

„Wau, ty sa tuším každý deň dozvedáš niečo nové, však?“

„No... áno,“ prikývnem a uhnem pohľadom.

„Bude zábavné objednávať si podľa toho v bare – dám si veľký zadok, brucho a stehná.“ Zasmeje sa hrdelným smiechom a potriasa pritom hlavou. „Počkaj, keď to poviem kamošom v Dubline.“

Výborne, mne sa vždy podarí tresnúť nejakú blbosť.

„Bol si na Vianoce doma v Dubline?“ opýtam sa, aby som

zmenila tému a prešla od brazílskych supermodeliek a nápojov vylepšujúcich postavu k čomusi inému.

„Nie, tento rok som tam nebol,“ odvetí a pošúcha si strnisko na brade. „Namiesto toho som strávil pokojné sviatky tu, v Londýne.“

„Pokojné? V Londýne?“ Londýn by som nikdy nenazvala pokojným.

„Mám sedem sestier, jedenásť neterí a dvoch synovcov,“ vysvetľuje. „Predstav si ich spolu v jednej miestnosti. Všetci sa navzájom prekrikujú. Ver mi, v porovnaní s tým je pokoj *kdekoľvek* inde.“

Zagúľa očami a nemôžem si pomôcť, ale nad jeho vysvetlením sa musím usmiať. Naozaj ho treba poľutovať.

„Ty si mala aké Vianoce? Zišli ste sa celá rodina?“

„Nie,“ pokrútim hlavou. „Rodičia odleteli do Austrálie navštíviť môjho brata, ktorý cestuje po svete, takže som bola na Vianoce so starým otcom.“ Od svojho predošlého predsavzatia nebaviť sa s Fergusom som už upustila. Jednoducho som mu musela odpovedať.

„Takže si mala rovnako pokojné Vianoce ako ja?“

Myslím na starého otca Connelyho. Možno ho opísať toľkými slovami, ale pokoj medzi ne rozhodne nepatrí. „Nie tak úplne,“ pousmejem sa. Predstavím si seba a šesť osemdesiatročných priateľov starého otca, usadených okolo rozloženého stola v jeho izbe v opatrovateľskom dome. Oslavovali sme pri vianočných koláčikoch a dvoch fľašiach whisky Blackstock & White, ktoré som priniesla, a starý otec nás pritom zabával svojimi príšernými vtipmi.

„Môj starý otec má deväťdesiatdva a od malička ma navádzal na kadejaké hlúposti,“ uškrnie sa Fergus. „A ja som vždy dúfal, že si sadne do hojdacieho kresla a bude ma kámiť karamelkami.“

„Ale čo, naozaj?“ začnem sa smiať, hoci mi predtým nebolo veľmi do smiechu. Jeho milý humor je nákazlivý.

„Tak, kde je dnes večer nejaký poriadny čurbes?“

Prestanem sa smiať a nechápavo na neho pozriem. „Čurbes?“

„Veď vieš, párty... silvestrovská,“ dodá.

„Aha, viem.“ Od rána sa snažím na to nemyslieť. Silvester nie je najlepší deň pre ľudí, ktorí si liečia zranené srdce. „Idem na večierok so svojou spolubývajúcou.“

„Super,“ prikývne nadšene. „A kam?“

Zaváham. Fiona to síce omieľa už niekoľko týždňov, ale akosi som tomu nevenovala pozornosť. Pravdupovediac, tajne som dúfala, že ak si to nebudem všímať, zabudne sa na to. Rovnako to robievam s peniazmi na kreditke a tých päť libier navyše potom na Vianoce akoby som znovu našla. „Hm... vlastne to ani presne neviem...“

Našťastie ma preruší hlasné praskanie Fergusovej vysielacky. Je to jeho šéf a posielajú ho vybaviť ďalšiu zákazku. „Áno, už tam letím.“ Ospravedlňujúco sa na mňa usmeje. „Tak príjemnú zábavu...“

„Aj tebe,“ zaželám mu a dívam sa, ako si zapína remienok na prilbe a snaží sa upraviť si vlasy, aby mu netrčali spod prilby. „Do skorého videnia.“

„V novom roku,“ šibalsky na mňa žmurkne, zvrtnie sa a dlhými krokmi odchádza von z kancelárie.

Dívam sa za jeho postavou v neónovom odeve, kým prechádza okolo pultu na recepcii, a potom sa otočím späť k Facebooku.

Stuhnem.

Seb tam pridal fotku. *Z večierka.*

Zovrie mi hrdlo. Uprene na ňu civiem ako zajac, ktorého oslepilo prudké svetlo.

Ó, Bože.

Kým ja som doma zalezená na gauči, obklopená zvlhnutými vreckovkami a prázdnyimi obalmi od čokoládových bonbónov, na sebe mám obnosené tepláky, nie som namaľovaná a mám takú depku, že aj epizóda zo seriálu *EastEnders* je v porovnaní s tým zábavnejšia – Seb sa jednoducho zabáva. Bezo mňa.

Okamžite si začnem predstavovať, čo asi robí. Kde bol? Na akom večierku? Vybral sa tam sám? Zoznánil sa tam s niekým? Aké ďalšie fotky tu ešte má?

Na chvíľu sa zadívam na jeho fotografiu, v duchu sa trápim

všelijakými predstavami, ale potom sa vzchopím.

Veď je to absurdné. Musím na neho zabudnúť.

Impulzívne stlačím ZRUŠIŤ PRIATELSTVO. Na monitore sa zjaví okienko s otázkou: Ste si istá, že chcete odstrániť Sebastiana Fieldinga zo svojich priateľov? Prv než si to rozmyslím, kliknem na POTVRDIŤ a jeho fotografia zmizne.

Tak. A je preč.

Chvíľočku sa pozerám na miesto, kde bol, a potom sa začnem venovať svojej práci. Odfúknem z monitoru jeden papierik s poznámkou.

Keby bolo také ľahké vymazať ho z môjho srdca.

2. kapitola

O štvrtej sir Richard vyhlási, že kancelária je „oficiálne zatvorená“ a vyženie ma domov. „Idete predsa silvestrovať, nie?“ zahučí srdečne a prihladí si neposlušný chumel vlasov. Opatrne ho vráti na miesto ako nedočkávané vtáčatko, ktoré sa bojí vzlietnuť. Najradšej by som odpovedala, že bohužiaľ áno. Samozrejme, nepoviem to. Je síce pravda, že sa cítim pod psa, ale nemusím hneď vešať svojmu šéfovi na nos, že mám zlomené srdce. Ani to, že by som sa najradšej zakuklila doma do deky a počkala, kým to celé prehrmí.

„Hm... áno,“ vyhnem sa jeho pohľadu a vypnem počítač. Postavím sa a beriem si kabát, ktorý mám prevesený na operadle svojej stoličky.

„Och, byť tak ešte mladý, bez zodpovednosti a záväzkov,“ túžobne si povzdychne sir Richard a jeho zavalitá postava pristane na kraji môjho stola. Potom si skriži ruky na prsiach

a díva sa na mňa s neprítomným výrazom.

Silene sa usmejem. Som už zababušená vo svojej páperovej bunde, stále myslím na Seba, hrozí mi silvestrovská zábava – vedela by som mnohými spôsobmi opísať, ako sa práve cítim, ale nepovedala by som, že sa cítim byť bez záväzkov.

„Ojoj, keď som mal toľko rokov ako vy, čo všetko som postvárať na Silvestra...“ Odmlčí sa a zasmee sa popod fúzy. „Viete, že ma raz aj zavreli kvôli tomu, že som tancoval vo fontánach na Trafalgarskom námestí?“

„Vážne?“ Zadávam sa na neho. Sedí tu v tom svojom zle padnúcom obleku, na konci purpurovočerveného nosa má okuliare s hrubými sklami a na nohách hnedé poltopánky, ktoré nosí, odkedy mu do nich narástla noha. Vôbec si to neviem predstaviť.

„Pravdaže,“ prikývne pyšne. „A bol som nahý.“

„Naozaj?“ Spýtam sa prekvapene. Zrazu si predstavím sira Richarda, ako sa preháňa vo fontánach. *Nahý*.

Och. *Nie*. Rýchlo zaženiem tú predstavu.

„Veru,“ vážne prisvedčí. „V mladosti som bol číslo.“

Netuším, kam by až zašiel vo svojich spomienkach, ale nechcem tu zostať trčať a počúvať to.

„Tak dovidenia,“ poviem rázne a vytiahnem si na hlavu kapucňu olemovanú kožušinou. Vyzerá to ako pokus uchrániť sa pred ďalšími nahými historkami. „Šťastný Nový rok!“

„Ach áno, aj vám, aj vám,“ zažela mi energicky, strhne sa a posunie si okuliare na nose. Chvíľu ešte sedí na kraji môjho stola a vtedy si po prvý raz všimnem, že má oblek akosi viac pokrčený než zvyčajne a ak sa nemýlim, dnes ráno sa vôbec neholil. „Aj ja vám prajem šťastný Nový rok, Tess,“ zažela mi a v tej chvíli je to zase môj starý šéf. Vystrie sa a vsunie si ruky do vreciek. „Prajem vám pekný večer.“

„Aj ja vám,“ odpoviem. Stojí pri mojej monstere a čochvíľa zostane sám v miestnosti. V tej chvíli mi to napadne. Ak som ja ráno prišla, či skôr ušla do práce, neutiekol sem aj on? A pred čím?

Ale hneď to aj púšťam z hlavy. Nebuď hlúpa, veď je už viac než dvadsať rokov šťastne ženatý s lady Blackstockovou. Od

čoho by asi chcel utekať? Schmatnem tašku, zamávam mu na pozdrav a zamierim k výťahu.

Na rozdiel od našej dobre vykúrenej kancelárie je vonku zima ako v mrazničke. Radšej pridám do kroku. Je príliš chladno na postávanie na autobusovej zastávke, hoci mám hrubú páperovú bundu. Aj tak bývam len dvadsať minút od našej kancelárie. Z kabelky vyhrabem iPod, rozmotám káblíky na slúchadlách a počúvajúc Paola Nutiniho zamierim k rieke.

O chvíľu už pred sebou vidím majestátne klenutý most Hammersmith, jeho bohato zdobené zlaté detaily sa odrážajú vo svetlách áut. V nárazoch ľadového vetra, idúc popri rieke mi mrznú uši, a tak si radšej zdvihnem aj golier, zaborím tvár do mohérového šálu a kráčam ďalej. Temža dolu podo mnou je čierna ako atrament, avšak na brehu pozdĺž rieky vidno krčmičky s reťazami farebných žiaroviek a obrysy postáv hostí, ktorí vyšli von z pivného teplúčka a vzdorujú chladu z cigaretou v ruke.

Vypnem iPod. Závany vetra ku mne donášajú zvuky vravy a smiechu. Na chvíľu zastanem a nakloním sa ponad zábradlie. Hľadím pred seba. Je čarovné stáť hore nad riekou, pozorovať Londýn a život v ňom. Mám tu pocit slobody a pokoja, dokonca aj vtedy, keď počujem neďaleký dopravný ruch. Vtedy mi často uletia myšlienky, snívam s otvorenými očami a premýšľam.

Ako vždy, o mne a o Sebovi. Už je to môj malý zvyk prehrávať si v hlave jednotlivé situácie a rozhovory. Predstavujem si pritom, aké by to bolo, keby som povedala alebo urobila čosi inak a ešte si predstavujem, že zareagujem takto a keby... Na lásku treba dvoch, ale dvoch treba aj na rozchod. Lenže ja som veľa vecí robila zle. Neboli to dôležité, zásadné rozhodnutia, zlyhala som skôr v mnohých maličkostiach.

Napríklad počas tej hlúpej hádky o manželstve. Pichne ma pri srdci, keď si spomeniem na to leto. Boli sme na svadbe našich priateľov a to, čo sa najskôr začalo ako nevinný žart, sa odrazu zmenilo na hádku. Keď nevesta hádzala kyticu, mne sa ju podarilo chytiť a Seb vyhlásil, že neverí v manželstvo. Rozčúlila

som sa a brala som to osobne aj napriek tomu, že sme spolu chodili ešte len pol roka a s vydajom som sa neponáhľala. Tak vidíte, čo sa stane, keď ste beznádejne romantická a vypijete priveľa šampanského... Dočerta, aká som len bola vtedy hlúpa.

Zovrie mi hrdlo. Dívam sa do zamatovej temnoty a rozmýšľam, kde asi teraz je. Čo robí. A či myslí na mňa. Strata niekoho blízkeho je jedným z najhorších pocitov, aké môžeme prežiť. Iné pocity, ako napríklad strach, úzkosť a zdesenie, sa síce človeka zmocnia veľmi intenzívne, lenže ako rýchlo prišli, tak aj odídu. Pri strate blízkeho vám však srdce rozrýva bolesť a nezostáva nič iné, len to vydržať. Je to ako neznámy zvuk v pozadí: stále tu je a neviete sa ho zbaviť. Pokúšate sa ho nevnímať, odvraciate od neho pozornosť a dúfate, že zajtra to bude lepšie.

Zrazu si uvedomím, že mám úplne ľadové prsty, rýchlo ich odlepím zo zamrznutého zábradlia. S rukami vo vreckách zídem z mosta a zamierim k impozantnej červenej viktoriánskej budove na rohu ulice. Nad vchodovými dverami visí na farebnej presklenej tabuľke nápis *Arminta Mansions*.

Zvonku to pôsobí ako zámožná adresa dýchajúca luxusom, ale skutočnosť je iná. Spoločné schodisko je po rokoch používania v zúfalom stave a máme tu aj zopár nepríjemných susedov. Fiona kúpila tento byt pred niekoľkými rokmi z peňazí, ktoré zdedila po svojej tete. V dome nie je výťah, takže pri zdolávaní štyroch poschodí človek zakaždým lapá po dychu a zúfalo si želá, aby tých schodov bolo menej alebo aby boli vyriešené trochu zhovievavejšie.

Úprimne povedané, Fiona je *presne taká* ako jej byt.

Myslím to vážne, Fiona je rovnaká ako jej byt. Z vonkajšej strany sa zdá byť dokonalá, ale keď ju spoznáte bližšie, je to inak. Okolie ju vníma ako úspešnú novinárku v oblasti zdravého životného štýlu a krásy. Máva pravidelné stĺpčky v Nedeľňajšom magazíne, ktorý je prílohou celoštátnych novín, kde vychvaľuje výhody pravidelného cvičenia, troch organických jedál denne a opaľovacích krémov SPF45. My, jej blízki – patríme medzi nich aj ja – ju však poznáme aj z inej stránky – zvyčajne pracuje doma

za kuchynským stolom, fajčí dvadsať cigariet denne a ak práve nechytá prvý bronz natretá opaľovacím krémom Hawaiian Tropic, určite drží jednu zo svojich bláznivých diét.

Vždy jej hovorím, že je pekná taká, aká je, ale vôbec ma nepočúva. Napríklad, minulý mesiac nejedla nič iné než thajskú polievku Tom Yum. „Táto kapustová polievka je diéta tohto tisícročia,“ vykladala nadšene, „len keby toľko nenadúvala.“ Trikrát v týždni sa vyberie do thajskej reštaurácie, aby si doplnila pozoruhodne veľké polievkové zásoby. Nuž, aj to je druh pravidelného cvičenia.

Fiona je moja najstaršia a najbližšia priateľka. Spoznali sme sa na základnej škole, keď sme mali osem rokov. Hneď na začiatku mi zvestovala, že hrá na klavíri a jej rodičia vlastnia víkendový dom v južnom Francúzsku. Bola to pravda.

Ale len čiastočne.

Ak nerátame, že ten karavan museli každý rok ťahať cez kanál, teda cez Lamanšský prieliv.

A čo sa týka hry na klavíri, vie zabrnkať akurát jednoduchú melódiu na keyboarde.

Fiona je už raz taká a nikdy nebola iná. Dosť čudne vyzeralo napríklad aj to, keď dôležito vysvetľovala, že ide študovať do Cambridge. Zabudla však pritom povedať, že nie na univerzitu, ale na polytechnický inštitút. Raz večer som začula, ako niekomu do telefónu vraví, že musí končiť, lebo „má pilates“. V skutočnosti tým myslela, že má pod televízorom DVD s cvičením pilates, ktoré zapadá prachom spolu s ďalšími DVD plnými návodov na cvičenie. Videla som ju cvičiť len raz, aj vtedy to v polovici vypla a vzápätí sledovala reality show *Deň D*.

Napriek týmto trhlíčkam je Fiona ten najlepší človek pod slnkom. Má veľké srdce a v ťažkých chvíľach ma vždy podrží – aj preto ju nazývam Záchranná služba číslo štyri (veď viete, prvé tri sú policajti, hasiči a lekárska záchranka). Ale prečo stále čosi predstiera? Ako keby sa hanbila za to, kým v skutočnosti je. Úprimne povedané, myslím si, že to súvisí s jej mamou. Je to jedna z tých klasických prísnych matiek. Odjakživa ju trápilo, že je Fiona príliš bacuľatá a tlačila ju do

všakovakých mimoškolských aktivít.

Úbohá Fiona. Takmer každý deň prichádzala do školy ovešaná všetkým možným. Vždy mala so sebou aspoň štyri hudobné nástroje, tenisovú raketu, hokejku, veci na balet a plávanie. Keď sa matke poťažovala, dostala odpoveď, že „Marilyn Monroe by to ako Norma Jean nikam nedotiahla“. Jedenástročná dievča z toho muselo mať zmätok v hlave. Fiona bola pod ustavičným tlakom a myslím, že sa toho doteraz celkom neznavila.

„Tess, to si ty?“

Práve som zdolala schody a ešte stále lapám po dychu. Otváram dvere do bytu a zo spálne začujem hlasné zvuky.

„Prečo? Čakáš niekoho iného?“ spýtam sa a nedbanlivo pohodím kabelku na stolík v predsieni. Náš škoricovohnedý kocúr Blško príde ku mne, začne sa mi obtierať okolo nôh a nahlas pritom pradie. Vezmem ho na ruky a keď ho škrabkám pod bradou, preblesne mi hlavou: *Och, nie! Možno pozvala na oslavu aj niektorého zo svojich posledných priateľov.*

Bleskurýchlo si predstavím zoznam chlapíkov, ktorí sa v posledných mesiacoch premleli v našom byte: diplomat Karl, ktorý meral takmer dva metre a strašne si udrel hlavu, keď vchádzal do kuchyne; Gavin, ktorý písal básne a trval na tom, že ich zarecituje; Carlos zo Španielska, ktorý vzal Fionu na večeru, potom fajčil trávu na gauči a vzápätí zaspal...

Už si všetkých ani nepamätám. Fiona niekoľko rokov randila tradičným spôsobom, ale bezúspešne. Nedávno však objavila zoznamku na internete a teraz berie chlapov útokom.

Napnem uši, či počujem odpoveď, ale nič.

Och, Bože, nehovorte mi, že jeden z nich je nebodaj už tu. Nebolo by to prvýkrát, čo prídem domov a v kuchyni nečakane narazím na polonahého chlapíka v trenírkach.

„Fi...“ začnem opatrne. Napnem uši a čakám, že z jej spálne budem počuť *veď viete čo*. Počujem len šuchotanie. Vyukuknem spoza rohu a dívam sa cez chodbu. „Si... hm... môžem ísť ďalej?“

Vzápätí počuť tupý náraz a vtom sa dvere náhle rozletia.

„Tadááá!“

Blško zdesene zamraučí a celý vyplašený mi vyskočí z náručia. Namiesto očakávaného chlapa v trenírkach stojí predou mnou Fiona prezlečená za zdravotnú sestru.

„Čo na to povieš?“ Trochu sa zakníše na závratne vysokých opätkoch. „V tomto idem dnes na večierok,“ pokračuje a hravo sa dotkne bieleho čepca, ktorý má na hlave. Nasadila si ho na blond vlasy, má ich teraz nakulmované a nalakované farebným lakom.

Viem, že práve dokončila článok venovaný starostlivosti o vlasy. Píše v ňom, že nastal čas „odložiť všetky farby a stylingové výrobky a prejsť na *prírodný štýl*“.

„A čo tvoj kostým?“ pýta sa ma nedečkavo.

Chvíľu sa na ňu uprene dívam, začínam si spomínať, čo mi o tom večierku vravela: „Bude to na terase s ohromným výhľadom... šampanské bude tiecť potokom... a treba prísť v nejakej maske...“

Nálada mi klesne na bod mrazu.

„Hádam si nezabudla na ten kostým?“

„Nie, nie, ale –“ spustím, ale vzrušene mi skočí do reči.

„Tak poď, už ma toľko nenapínaj, v čom pôjdeš?“ Obráti sa, skontroluje svoj výzor vo vstavanej mikrovlnke a nanesie si ďalšiu vrstvu lesku na pery.

„Veď si ma v tom už videla, dám si džínsy. Myslím, že si to aj tak nikto nevšimne –“ presviedčam ju, vyzlečiem si kabát a prevesím ho cez operadlo stoličky.

„Tess!“ vydýchne a prudko sa obráti ku mne. „Nemôžeš ísť v džínsoch! Na Silvestra!“

„Čo je zlé na tom prísť na silvestrovskú zábavu v džínsoch?“ bránim sa. Fiona sa na mňa výhražne zadíva. Tento jej výraz už poznám. Rovnako sa dívala minulú zimu na opravára, keď nám povedal, že bojler nemôže opraviť hneď a „Sorry, kočky, ale budete sa musieť trochu otužovať, kým nezoženiem náhradnú súčiastku“. Nič na to nepovedala – a ani nebolo treba. Len sa na neho *takto* pozrela.

Stačí povedať, že opravár u nás strávil celé popoludnie.